

Toni de l'Hostal: «El meu humor combina la tradició amb un poc d'intel·lectualitat i de frikisme»

El 'cansautor' de l'Alcúdia presenta 'Repom', el primer disc amb el seu nom

Toni de l'Hostal | Xepo WS

Toni de l'Hostal és un *xouman* valencià de llarga trajectòria. Si n'haguéssim de ressaltar un sol tret característic escolliríem la llibertat. És una ànima lliure contra la que no hi valen censures ni boicots. Va a la seva, de cara, i les deixa anar de l'alçada d'un campanar. Es revela contra la dictadura del políticament correcte i ho amaneix tot amb un humor de sal gruixuda. Podria ser el punt de confluència entre dues propostes tan diferents com **Quim Vila** i **Ossifar**. Ara ha presentat el segon disc, el primer que signa amb el seu nom: *Repom* (Bureo Músiques, 2020). El títol del treball pren el nom del terme que designa les taronges de fulla tardana que adopten formes impròpies d'aquest cítric.

Repom by Toni de l'Hostal

Per als que encara no coneixen Toni de l'Hostal, com et definiries?

No sé definir-me, perquè com soc tastaolletes com **Ovidi**, no acabe de quadrar del tot en cap categoria; potser per això no me lloguen ni en el circuit de música en valencià ni en el de cafè-teatre, perquè jo igual cante que xarre, que vaig i torne; això i que soc anticlimàtic, no sé acabar mai un concert.

El teu és un humor molt valencià. Si busquem referents, Lluís el Sifoner en pot ser un?

El meu humor és molt valencià, però combina la tradició folklòrica de pets i bufes i mamelles i culs amb un poc d'intel·lectualitat i de frikisme. Soc fan del **Sifoner** de totes les èpoques (occitanor inclosa), però també del **Zappa** de totes les èpoques.

Fa uns anys vas presentar un disc amb les Mãedéus. Ara el fas a cara descoberta. Què ha canviat?

La precarietat concertística ha fet que m'hagen llogat més en solitari que en grup, que és lo que jo hauria desitjat. De fet, m'he hagut d'ensenyar a tocar la guitarra perquè jo era bateria. Que cada **Mãedéu** siga d'una diòcesi també ha influït en la reconversió. Com al final jo era el cap visible m'ha passat com a **Eric Burdon** amb **The Animals**. Però realment tot és una maniobra comercial per enganyar als promotors culturals.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=UvWxp35BGKQ>

Les cançons de Mãedéus eren més directes, amb un humor més gruixut, menys políticament correctes. Aquestes tenen molts més matisos tant a la lletra com a la música. Això és que ens fem grans?

El cas és que quasi totes les cançons de *Repom* són antigues, per això el títol. Per exemple, "Jûan' jûant" és una adaptació meua del 2002 d'un hit d'**Óscar Briz** en un projecte conjunt que tinguérem - que mos anàem a dir **Les Mones de Pasqua**- i que no aplegà a quallar. "M'agrâes quan dius ausâes" fou la primera cançó original de **Les Mãedéus** (2003); "Tornem a la morera" és del 2005, de quan volia ser *cansautor sério*; "Mamelles i culs", del 2010, de quan volia ser estrella del rock? Les més noves són del 2014, encara que totes han passat revisió en major o menor mesura. Les cançons més noves les he fetes amb els **Ullals**, el meu supergrup de rock riberenc, o en **Montörtal**, el meu supergrup local.

Et veurem actuar fora del País Valencià?

Estaria bé eixir fora de València, però més que a Barcelona, m'agradaria anar a Galícia i a Occitània, aprofitant que a *Repom* col·laboren **O Leo i Arremecághona!** i **Primaël Montgauzí**, i fer-los vindre a ells ací. De tota manera, el meu àmbit d'actuació és d'Elx a Xert i poc més enllà. Contra més major, més poc m'agrada perdre de vista el campanar. Estic *awelat*.